

ת"פ 20229/08/16 - מדינת ישראל נגד יו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 20229-08-16 מדינת ישראל נ' יו
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ חומרי עמית, עו"ד

המאשימה

נגד

יו

ע"י ב"כ אסף שלם, עו"ד

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

1. בהתאם לסיפא לסעיף 182 לחסד"פ, אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק הסביר.

2. אבהיר כבר עתה כי על אף שעדות המתלוננת הותירה על בית המשפט רושם אמין, הוריתי על זיכוי הנאשם שכן אף עדותו הותירה רושם אמין. בהעדר ראיה אובייקטיבית שיהיה בה כדי להכריע בין העדויות, נותר בליבי ספק סביר המחייב את זיכוי הנאשם.

כללי

3. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות תקיפה ואיום כלפי מי שהייתה אשתו במועד הרלבנטי לכתב האישום (להלן: "המתלוננת").

מעובדות כתב האישום עולה כי בחודשים יולי ואוגוסט 2015, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שעיקם אצבעות ידה (להלן: "האירוע הראשון").

עוד עולה כי במספר הזדמנויות במהלך השנים 2015-2016 ניסה הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שבמהלך נסיעות משותפות, נהג לבלום את הרכב במפתיע עת הייתה המתלוננת בהריון (להלן: "האירוע השני").

כן עולה כי בתאריך 25/01/16, במלון "רימונים" באילת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה באמצעות כרית אותה שם על פניה ואיים עליה באומרו לה "פה תהיה קבורתך" (להלן: "**האירוע השלישי**").

4. בתאריך 06/11/17, כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, בכתב האישום.

באשר לאירוע הראשון הכחיש הנאשם הכחשה כללית. במסגרת הסיכומים אף טען כי מדובר ב"זוטי דברים".

באשר לאירוע השני, הכחיש הנאשם הכחשה כללית ואף טען כי המעשה המיוחס לנאשם בכתב האישום אינו עולה כדי עבירה.

באשר לאירוע השלישי, לא שלל הנאשם את שהות בני הזוג במלון באילת, אך הכחיש דבר האיום ו/או התקיפה.

ניתוח הראיות

5. עיקר ראיות התביעה נסמכו על עדות המתלוננת אשר העידה על קרות האירועים בפני בית המשפט באופן סדור וקוהרנטי וענתה על כל שאלה שנשאלה הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית. כאמור, בסופו של יום, על אף קשיים בעדותה (שאפרט בהמשך), עשתה המתלוננת רושם אמין.

6. כעולה מעדותה, זמן קצר לאחר החתונה החל הנאשם לדבר אליה בצורה לא יפה, פגע בה תוך שהוא אומר לה שהיא "**אפס ... נמוכה**" (עמוד 3 שורות 21-26).

טענות אלה נטענו מיד בחקירתה במשטרה (נ/1 שורות 4-6).

אומנם בחקירתה בבית המשפט פרטה המתלוננת מעט יותר באשר לאירועים דומים, אך אין בכך כדי לפגוע במהימנות עדותה שכן כאמור מרבית הדברים נאמרו מיד עם חקירתה במשטרה.

7. בהמשך עדותה תארה המתלוננת את אירועי האלימות שפורטו לעיל.

ב"כ הנאשם הרחיב בסיכומיו באשר לסתירות בין הגרסאות אשר מסרה המתלוננת לאירועים במשטרה, בבית המשפט ובבית הדין. לאחר עיון בפרוטוקול הדיון ובחקירתה במשטרה (נ/1) אינני סבורה כי קיים שוני מהותי היורד לשורשו של עניין ופוגע במהימנות עדותה.

תיאור האירועים, כמו גם תיאור הרקע ומצבה של המתלוננת, כפי שנמסרו על ידה בחקירה במשטרה (נ/1), לא היה שונה באופן מהותי מתיאור הדברים בבית המשפט. לא מצאתי הבדלים משמעותיים בין הגרסאות. יתכן ובעדותה בבית

המשפט מסרה המתלוננת תיאור מפורט יותר, אך אין בהרחבת הדברים על ידה בעדות כדי לפגוע במהימנות עדותה משמסרה מרבית הגרסה כבר בחקירתה במשטרה.

בחקירתה הנגדית עומתה המתלוננת לא פעם עם דוחות סוציאליים שכל הנראה הוגשו לבית הדין הרבני במסגרת הליך הגירושין. לכל סתירה אותה הציג בפניה ב"כ הנאשם, נתנה המתלוננת הסבר. על אף הצהרת ב"כ הנאשם בפרוטוקול הדיון (עמוד 22), בסופו של יום לא הוגשו הדוחות לעיון בית המשפט ועל כן אני כי הסנגור זנח טענתו באשר לסתירות בין גרסת המתלוננת בבית המשפט לזו בבית הדין.

באשר לאירוע הראשון תיארה המתלוננת כי "בחופש הגדול ... הוא התחיל לפגוע בי פיזית, לכמת (הכוונה לקמט ט.ל.ש) את הידיים..." תוך שאף הדגימה המעשה (עמוד 4 שורות 1-2).

תיאור דומה של האירוע מסרה כבר בחקירתה במשטרה (נ/1 שורות 7-8).

באשר לאירוע השני תיארה כי בשל סיבוך בהריון היא הייתה צריכה להיות במנוחה מוחלטת אך "כשהיינו נוסעים הוא היה עושה חריקות, בלימות, נוסע מה ופתאם באמצע הנסיעה הוא היה חורק את המכונית מסתכל עליי בהנאה והיה אומר "הלוואי שתפילי..." (עמוד 4 שורות 8-10).

גם כאן, כבר בחקירתה במשטרה מסרה תיאור דומה של האירוע (נ/1 שורות 10-13).

באשר לאירוע השלישי תיארה כי בתום שנה לנישואין נסעו יחד לאילת והיא הכינה לנאשם אלבום כמתנה. כשהעניקה לו המתנה, יצא הנאשם למרפסת החדר על מנת לספר לאחותו והדבר גרם לה לאכזבה. כשנכנס הנאשם חזרה לחדר וראה כי היא מאוכזבת, תקף אותה הנאשם בכך ש"הוא עלה עלי, ניסה לחנוק אותי עם הכריות, וצעק "פה תהיה קבורתך, אני אהרוג אותך, אני אתעלל בך, אני לא מבין למה התחתנתי איתך, איזו טעות עשיתי" הוא ניסה לחנוק ולחנוק וממש איים על החיים שלי..." (עמוד 4 שורות 25-27).

תיאור דומה לאירוע מסרה כבר בחקירתה במשטרה (נ/1 שורות 14-18).

אציין כבר עתה כי יום לאחר אירוע זה טענה המתלוננת כי היא שוחחה עם יועץ נישואין אשר ליווה את בני הזוג ולטענתה תיארה לו את אשר אירע בחדר המלון אלא שעד זה לא הובא בפניי להעיד ויתכן והייתה בעדותו כדי לשפוך אור על מהימנות העדים. משלא הובא עד זה יש בכך כדי להותיר את בית המשפט כשעליו להכריע בין שתי עדויות מהימנות באותו מידה.

8. אין מחלוקת בין הצדדים כי עדות המתלוננת היא עדות כבושה שכן תלונת המתלוננת הוגשה אך ביום 04/04/16. כידוע, עדות כבושה, ערכה ומשקלה מועטים ביותר, משום ש"הכובש עדותו", חשוד, מטבע הדברים, באמיתותה. זאת,

כל עוד אין בפיו הסבר משכנע על שום מה נכבשה העדות. באם ניתן הסבר מתקבל על הדעת ל"כבישת" העדות, רשאי בית המשפט ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות.

ראו: י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמוד 501.

9. במקרה שלפני נתנה המתלוננת הסבר לכבישת עדותה, לפיו מלכתחילה לא ניגשה למשטרה כיוון שביקשה להמשיך בחיי הנישואין. עם זאת, כשהנאשם עזב את הדירה, ומאוחר יותר רוקן תכולתה, ביקשה סעד מגורמי אכיפת החוק, אלא שכסיפורה לשוטרים מלוא התמונה הובהר לה כי המשטרה איננה עוסקת במחלוקות אזרחיות בין בני זוג, אך כיוון שקיימות אף עבירות פליליות לטענתה, הומלץ לה לפנות לתחנת המשטרה וכך עשתה (**עמוד 5 שורה 23 - עמוד 6 שורה 3, וכן עמוד 20 שורות 7-23**).

אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשם כאילו מדבריה של המתלוננת ניתן להבין כי מאחורי הגשת התלונה עמד מניע כלכלי, בגינו הוגשה תלונת שווא.

אומנם טענה שכזו לכבישת עדות נשמעת באופן ראשוני כטענה חריגה ואולי אף לא סבירה, אך המתלוננת בעדותה, פעם אחר פעם, הסבירה כי על אף האלימות לא רצתה להתלונן מחשש לפירוק הנישואין, תוך ששבה והבהירה חשיבות קיומו של "בית שלם" כדבריה לגידול הילדה שעתידיה הייתה להיוולד (**ראו לדוגמה עמוד 19 שורות 7-16**). מכאן, כאשר הבינה כי הנאשם, באופן חד צדדי, מבקש לסיים הנישואין, ביקשה סיוע של גורמי אכיפת החוק. דווקא חוסר הבנתה בהליכים, עת סברה כי תוכל לקבל סעד מהמשטרה בנוגע להעלמת הרכוש המשותף על ידי הנאשם, מחזקת התרשמות בית המשפט כי אכן מסרה גרסה אמינה לכבישת העדות.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי המתלוננת והנאשם מנהלים אורח חיים חרדי בו קיימת התייחסות שונה למוסד הנישואין וחובת הבעל לזון את אשתו.

ודוק, גם אביה בעדותו בבית המשפט שב והבהיר כי עניין הסדרת הממון ומעשיו החד צדדיים של הנאשם בדירה היוו את הקש ששבר את גב הגמל וגרמו להגשת התלונה, אך כל עוד סברו כי לא יהיה צורך בגירושין לא ביקשו לשתף אחרים, ובכלל זה את המשטרה, בקרות האירועים (**עמוד 28 שורה 26**).

10. במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת, היא עומתה עם מכתבים אותם כתבה לנאשם במהלך שנת נישואיהם מהם עולים לכאורה רגשי אהבה וחיבה של המתלוננת כלפי הנאשם. דבר שאיננו עולה בקנה אחד עם גרסתה ולפיה הנאשם נהג בה באופן לא מכבד ופוגעני. הוצג מכתב לכאורה בו נכתב "...אני מרגישה מוגנת ובטוחה כשאני יודעת שאתה בעלי" או "בכל יום הערכתי אליך גוברת" או "שנה שלמה חלפה ביעף, אין לי איך לסכם היה פשוט כיף" (נ/2) וכיוצא באלה מילים, הסותרים באופן מהותי את גרסת המתלוננת. אלא שהמתלוננת בעדותה נתנה הסבר מניח את הדעת למכתביה בו הבהירה כי המכתבים נכתבו מתוך רצון לשמר הנישואין, לרצות את הנאשם ותוך הסתרת רגשותיה (**עמוד 17 שורות 27-32**).

כאמור, התרשמתי כי המתלוננת תיארה נכוחה את המצב בו ביקשה לשמר נישואיה בכל מחיר, לא הסתירה דבר, ולא

התחמקה ממתן תשובות כנות לשאלות שנשאלה, ומכאן שהסבריה לאותם מכתבים נשמעים הגיוניים וסבירים.

11. לחיזוק גרסתה של המתלוננת העיד אביה, מר יהודה כהן אשר תיאר אף הוא את שלושת אירועי האלימות אותם תיארה המתלוננת, אלא שעד זה לא היה עד לאירועים עצמם אלא ידע לספר על האירועים רק ממה ששמע מבתו, וזאת רק לאחר פרידת המתלוננת מהנאשם (למעט אירוע אחד שלכאורה סיפרה לו אודותיו עוד במהלך הנישואין).

עדותיו של עד זה אין בה כדי לחזק באופן מהותי את עדות המתלוננת. ראשית, בשל העובדה כי בשתי הזדמנויות שונות נחשף העד לגרסת המתלוננת טרם מסר עדותו במשטרה ובבית המשפט (**ראו הערה בנ/1 וכן הצהרת ב"כ המאשימה בפתח שמיעת הראיות ביום 24/01/18**). שנית, כאמור, העד לא היה עד ראייה לאירועים אלא ניזון מפיה של בתו אשר לא תיארה בפניו את האירועים בזמן אמת אלא חודשים מספר לאחר קרות האירועים.

משכך, על אף שליבת האירועים שתיאר העד עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת אין בעדות עד זה כדי לחזק באופן משמעותי את גרסת המתלוננת.

בהערת אגב אציין כי המתלוננת בעדותה לא הבהירה עד תום אילו אירועים סיפרה לאביה, למעט האמור באירוע הראשון (**עמוד 17 שורות 9-16**), כך שלמעשה הדברים שאמר בבית המשפט נותרו בגדר עדות שמועה.

הדברים נרשמו אך בהערת אגב משום שב"כ הנאשם בסיכומיו ערך השוואה בין דברי המתלוננת לדברי העד ולמעשה התעלם מנקודה זו.

עוד אציין אגב אורחא כי על אף שב"כ הצדדים התייחסו באריכות לתוכן שיחת הטלפון שנערכה בין העד לאחי הנאשם, כשב"כ הנאשם טען כי יש בתוכן שיחה זו כדי להשליך באופן מהותי על מהימנות עדות העד, ולאחר ששמעתי בקשב רב את השיחה שהוקלטה, לא מצאתי כי יש בשיחה זו כדי להשליך על עדות העד. האזנה למלוא השיחה מעלה כי העד, אביה של המתלוננת, כפי שאף העיד בבית המשפט, התייחס בעיקר לעניין הרכושי וחובת הבעל למדור אשתו וכל טענותיו כי ילך לעורך דין או למשטרה נבעו מאותה תפיסה כי במעשיו של הנאשם, אשר הוציא חפצים מדירתם המשותפת וביקש להשכיר את הדירה עוד טרם הגירושין, יש משום הפרת חובות של בעל למדור אשתו, ובכך יש משום ביצוע מעשה אסור ממש.

גם כאן, הדברים נאמרים אגב אורחא כי כאמור, בסופו של יום, לא ניתן היה להתייחס באופן ממשי לעדות של עד זה בשל זיהום עדותו ומועד הגעת המידע לעד זה.

12. עד כאן ניתן לסכם ולומר כי עדות המתלוננת הייתה אמינה על אף הקשיים שהציג ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית ובסיכומיו. עם זאת, כאמור, כיוון שעדות הנאשם הייתה אף היא אמינה בעיניי, לא עמדה המאשימה בנטל הבאת הראיות הנדרשת במשפט פלילי. משכך, אעבור לבחון את גרסת הנאשם.

13. הנאשם, בעדותו בבית המשפט, הבהיר כי מעולם לא הרים יד על המתלוננת ולא פעל מעולם באופן פוגעני כלפי המתלוננת. בעדותו בבית המשפט תיאר באופן מפורט את גרסתו, הציג תימוכין לחלק מגרסתו, השיב לכל שאלה שנשאל ללא שהתחמק ממתן תשובות, ובסופו של יום, כאמור, הותיר אף הוא רושם אמין על בית המשפט.

14. באשר לאירוע הראשון ולאירוע השני הכחיש הנאשם מכל וכל את האירועים ואף הבהיר כי מעולם לא ביקש לפגוע במתלוננת או בבתם המשותפת עת הייתה המתלוננת הרה (עמוד 35 שורות 11-17).

גרסה דומה הציג הנאשם כבר בחקירתו במשטרה בה שתף פעולה (ת/1).

באשר לאירוע השלישי, אישר כי היו יחד במלון בעיר אילת לכבוד יום הנישואין הראשון ואף אישר כי היה ויכוח בינו לבין המתלוננת, אם כי לטענתו הוויכוח נסב סביב משחק כדורגל אותו ביקש לראות, אך הכחיש מכל וכל אירוע אלים (עמוד 35 שורות 23-31).

גם בחקירתו במשטרה הכחיש האמור (ת/1 שורות 53-54).

באשר לרקע ולקשיים במערכת היחסים בין בני הזוג, כבר בחקירתו במשטרה הבהיר כי המחלוקות בינו לבין המתלוננת נסובו סביב מערכת היחסים בין המתלוננת לבין משפחתה וחוסר כבוד שנוצר בשל כך בין בני הזוג (ת/1 שורות 23-28).

גרסה דומה מסר גם בעדותו בבית המשפט (עמוד 34 שורות 9-13).

הדברים אומנם הוכחו על ידי המתלוננת, אך ברי כי גם לפי גרסת המתלוננת מערכת היחסים בין בני הזוג הייתה עכורה.

העובדה כי בעדותו בבית המשפט אף הרחיב בעניין זה והוסיף כי בינו לבית המתלוננת היו אף חילוקי דעות באשר לאורח ניהול החיים, איננו מהווה סתירה מהותית שיש בה כדי לפגוע במהימנות עדותו.

ב"כ המאשימה בסיכומיו ניסה לטעון כי השערת הנאשם באשר למניע הגשת התלונה - השחרת פניו לצורך הליכי הגירושין, איננו עולה בקנה אחד עם התנהגות המתלוננת אשר ביקשה למנוע פירוק התא המשפחתי, ואף לא עולה בקנה אחד עת העידה בבית המשפט לאחר שבני הזוג כבר היו גרושים. יתכן והדברים אינם עולים בקנה אחד עם המציאות אך כיוון שהיה מדובר בהשערה בלבד של הנאשם אין בדבר כדי להשפיע על מהימנות עדותו של הנאשם.

הנאשם בעדותו הבהיר כי בחר לעזוב את המתלוננת לאחר לבטים ולאחר שהתייעץ. לא כפר בעובדה כי ביום העזיבה משך כספים מהחשבון המשותף, אך הבהיר כי עשה זאת לשם תשלום חשבונות שונים. העובדה כי בחר לעזוב דווקא ביום כניסת המשכורת לחשבון המשותף איננה מעידה על דבר ובוודאי אין בה כדי להשליך באופן מהותי על מהימנות הנאשם. זאת אף בשים לב לעובדה כי הנאשם הציג מספר קבלות שיש בהן כדי לתמוך טענתו כי המשיך לשלם עבור

הוצאות הבית גם לאחר שעזב את הבית המשותף (נ/5- נ/8).

הדברים אף עולים בקנה אחד עם שיחת אבי המתלוננת עם אח הנאשם (נ/9) ממנה עולה כי גם אח הנאשם שב והבהיר לאבי המתלוננת כי הכספים שנמשכו היו לטובת תשלום שכר הדירה והוצאות הבית.

טענת ב"כ המאשימה כאילו קיימת סתירה מהותית בין דברי הנאשם בבית המשפט כי לקח את הרכוש מהבית המשותף (עמוד 44 שורה 26) אל מול טענתו במשטרה כי כל תכולת הבית נותרה (ת/1 שורה 63), מקבלת מענה בדברי הנאשם שבדבריו במשטרה התכוון לרכוש האישה ולא לכלל הרכוש המשותף (עמוד 45 שורה 7).

גם כאן, השיחה המוקלטת שהוגשה לבית המשפט מחזקת גרסה זו שכן ניתן לשמוע בבירור כי אח הנאשם מבהיר לאבי המתלוננת כי הנאשם לקח מהדירה רק חפצים אישיים והבהיר כי ככל שנלקח משהו מהרכוש המשותף ניתן יהיה ליישב ההדורים.

15. במצב דברים זה, כשבפני בית המשפט נותרו למעשה 2 עדויות סותרות שהותירו על בית המשפט רושם אמין, לא ניתן לומר כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות והצליחה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע העבירות המיוחסות לו.

סוף דבר, אני מורה על זיכוי הנאשם.

16. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשע"ט, 24 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים